

[Sigsgaard.]

om, at værftet lukkes. F. eks. vil underleverandørgruppen hellere have høje priser, end den vil have højt udbytte, for hvis værftet giver overskud, får den jo kun udbytte af det, hvis den er aktionær. De vil hellere have højere priser, for udbyttet beskattes, men ikke den merpris, de opnår.

Sådanne ting interesserede finansudvalget sig ikke for; de aner ikke, hvem der ejer B & W, hvis man skal tro dem på deres ord. De kender mig bekendt slet ikke virksomhedens regnskaber. I Minavisen for den 22. i denne måned spurgte en interviewer hr. Arne Larsen, medlem af folketinget for SF: stillede SF overhovedet ingen betingelser for at være med til garantien? Og hr. Arne Larsen svarede: ikke så vidt jeg er orienteret. Nu har jeg jo en mistanke, som jeg lige skal røbe. Man spørger sig selv: kan det virkelig være rigtigt, hvad man her siger? Er det virkelig muligt, at så mange mennesker, som dog har set på tal igennem mange år, kan sidde i finansudvalget og give de 50 mill. kr. — for der kan jo blive tale om at give dem, selv om der i dag kun er tale om en garanti — uden at forlange sådanne oplysninger? Kan det være rigtigt, eller har der været tale om betingelser, som vi andre bare ikke kan få kendskab til?

Et andet spørgsmål: ville VS have stemt for de 50 mill. kr., hvis vi havde siddet i finansudvalget? Se, de 50 mill. kr., som nu er ydet, er kun et tilskud til aktionærene, alene derfor ville vi have stemt imod. Men naturligvis ville vi heller ikke have ydet denne støtte uden at kende regnskaberne, uden at kende aktionærernes sammensætning, uden at få en ændret ledelse. Skulle vi have støttet, ville vi for det første have krævet, at staten fik indflydelse for pengene; de 50 mill. kr., der ganske vist som nævnt endnu kun er en garanti, er jo mere, end hele aktiekapitalen er værd. Man kunne så have forlangt at få aktiemajoriteten i selskabet; ved en udvidelse af aktiekapitalen til 145 mill. kr. kunne staten have erhvervet de 75 mill. kr. eller majoriteten for 35 mill. kr. efter de kurser, der var gældende. Kan værftet ikke leve, så kunne staten have nationaliseret maskinfabrikken og dermed have sikret det danske samfund licensindtægterne, og så kunne de 50 mill. kr., som nu nok ryger lige op i luften, er

jeg bange for, have været brugt, så de ansatte på værftet kunne have fået omskoling eller have fået råd til at holde fri et stykke tid og se sig om efter noget andet. Der kunne være blevet 20.000-25.000 kr. til hver eneste ansat på værftet for de 50 mill. kr.

Der havde altså været flere andre og bedre muligheder end dem, som regeringen og socialdemokratiet og SF valgte. Jeg har ikke lagt mig fast på nogen af de andre muligheder, jeg har nævnt, for der er ingen, der spørger mig, der er ingen, der spørger VS i denne sag. Men den mulighed, vil jeg dog sige, som man i finansudvalget valgte, er simpelt hen den dårligste af dem, der kan nævnes.

Nu er så det første skridt taget til at lukke B & W; maskinfabrikken er udskilt med alle aktier i det gamle B & W, og når skibsværftet kvæles, kan kreditorerne overtage maskinfabrikken til gengæld, eller de kan sælge deres rettigheder — og det ved jeg ikke om man har tænkt på — f. eks. til japanske værfter; der så kan overtage og flytte produktionen og overtage licensindtægterne.

Nu diskuterer så SF denne og andre sager med handelsministeren, men de har begge ansvar for affæren, og det løber man ikke fra med en forespørgselsdebat. Det er meget muligt, at B & W er levedygtig, det får vi kun at vide ved en undersøgelse af, hvem der ejer B & W. Er det underleverandører og rederkunder, der er interesseret i at holde B & Ws overskud nede? Vil det nedsatte udvalg undersøge det spørgsmål? Får vi at vide, hvem der er aktionærer? Får vi en sammenligning mellem priserne på underleverancer til B & W og priser på tilsvarende leverancer? Får vi at vide, hvor mange af skibsrederkunderne der samtidig er aktionærer? Jeg tvivler. Udvalget i forbindelse med sidste B & W-krise gjorde jo ingenting ved sådanne spørgsmål, og det, at vi i dag er inde i en ny krise og der er nedsat et nyt udvalg, viser jo, at udvalget fra dengang ikke fandt frem til, hvad der egentlig var galt, og ikke gjorde noget ved det.

Jeg spurgte handelsministeren i december, hvem der ejer B & W. Han kunne ikke se, hvad det kom mig og dermed offentligheden ved, det gik svaret kort sagt ud på — ministeren var selvfølgelig høflig i sit svar som altid, men det var det, der stod i det. Nor-